

Преподобни Јустин Ћелијски - Вазнесење Господње

Данас се завршава Ускрс, данас се завршава подвиг спасења, данас се завршава сав пут оваплоћеног Бога од рођења на земљи, од Божића, па све до завршетка спасења рода људског. Данас – Спасовдан. Данас, овај дивни Празник открива нам сву тајну Господа и Богочовека Христа. Зашто је Он узео на себе тело, плот, зашто се оваплотио, зашто је постао човек? – Узео је на Себе тело да то тело спасе од греха, од смрти, од ђавола, и узнесе, вазнесе изнад свих Небеса и посади на сами престо Господа Славе[2]. То је сав пут Богочовека Господа Христа, сав Његов пут у овоме свету и у овоме животу – да би то био пут свакога од нас, сваког човека, сваког тела људског.

И данашњи велики Свети празник показује, баш то показује: колики је пут тела нашег у овоме животу, одакле почиње и где се завршава? Почињемо од рођења на земљи, да бисмо завршили изнад свих Небеса, изнад Анђела и Арханђела, изнад Херувима и Серафима. Чудне се ствари збивају са човеком, са родом људским, због тога што је Бог постао човек и ушао у матицу нашег људског живота. Необичне и дивне ствари се збивају, и чудесне, од Ускрса до данашњег дана, и за време целог живота Спаситељевог на земљи. У дивним песмама данашњим пева се и слави се Вазнесење тела људског изнад свих Небеса, изнад Анђела и Арханђела. Вели се у њима: како се Анђели чуде шта се ово збива, откуда тело, човек да буде изнад нас, изнад нас Херувима и Серафима? Такво је величанство човека, Божанско величанство човека!

Зато је Господ дошао у овај свет, да изврши то велико и дивно чудо, да покаже да је човек створен да буде узвишенији од Анђела, Арханђела, Херувима, Серафима, да буде изнад њих телом својим, целим бићем својим. И заиста, ето Господа Христа Који се на данашњи дан узнео изнад свих Небеса и посадио Богу Оцу с десне стране.[3] Он је сведок тога, а и Његова Пресвета Богомајка, која се исто тако са телом узнела и живи у Небеским световима, боље рећи, изнад свих Небеских светова, изнад Херувима и Серафима. И Њој се Херувими и Серафими клањају и славе је као биће несравњено веће и славније од њих. То је сила, божанска сила која је дата људима, дата свакоме човеку.

А на путу том, од оваплоћења Господа Христа до Вазнесења, имамо цео живот Господа Христа. Рођење Његово, Крштење на Јордану, Преображење на Тавору, Голготу, Крст, Смрт, Васкрсење, и онда Вазнесење као завршни празник, као завршни сјај, као круна целог подвига Спаситељевог и објашњење. Објашњење ради чега је Господ постао човек: да човека уздигне и вазнесе изнад свих Небеса. У томе је, браћо моја и сестре, целокупно Еванђеље Господа Христа: да ми сви, да сваки од нас доживи то што је Господ показао на Себи: да се роди од Бога; да се крсти; да прими Господа Христа и да разапне себе; да се преобрази Божанским сјајем и светлошћу; да страда за Господа Христа и за Његову истину у овоме свету; да васкрсава из свих смрти побеђујући сваку смрт, сваки грех, јер је сваки грех – смрт; и да се кроз све то узнесе и узноси непрекидно Господу Христу.

Нама хришћанима који живимо на земљи, наше је живљење и сада на небесима,[4] и сада док смо у телу на земљи, док ходамо у овом блату што се назива тело, ми смо уствари као хришћанин позвани да живимо на небесима, јер тамо Господ тебе вазнесе са телом људским. „Ако сте васкрсли са

Христом, вели Апостол Павле, мислите о ономе што је горе“[5] Пази, човече! Увек мисли чиме треба да се заврши твој живот. Господ ти је казао. Твој живот треба да се заврши тиме да осветиш себе и тело своје, да осветиш душу своју, да осветиш цело биће своје, и оно буде достојно да буде узнесено изнад свих Небеса, изнад свих Анђела и Арханђела. Господе, опрости и помози! Пут огроман, али ту је Господ Христос свемилостиви и свечовекољубиви.

Зато је Он из велике и превелике милости постао човек, ето, да нам помогне на томе путу да остваримо Његово Еванђеље, да доживимо Његово Еванђеље, да доживимо Њега, да постанемо саставни делови бића Његовог, да можемо рећи са Апостолом Павлом: “Ја више не живим, у мени живи Господ Христос“.[6] Зато ми, поучени Еванђељем самог Господа Христа, поучени кроз Светога Павла, ми знамо да смо тело Господа Христа. Црква је Тело Његово,[7] духовно тело Његово, и ми сви удови Цркве, живимо као живи делићи, као живе ћелије у том чудесном Божанском организму што се зове Црква, а то је тело Богочовека Христа. И кроз Свето крштење, кроз Свето причешће, кроз Свете тајне и кроз свете врлине, кроз веру, љубав, наду, ми непрестано доживљавамо Господа Христа, добијамо Његове силе. И чули сте данас у Светом Еванђељу: „ми се непрестано облачимо у силу с висине“, [8] облачимо се у Светога Духа, облачимо се у Небеску силу да победимо сваку мрачну демонску силу на земљи, сваки грех, сваку страст, свако искушење, свакога ђавола. То је наш живот на земљи.

Уствари, то је један непрекидан подвиг. Какав? – Подвиг охристовљења! Да све биће своје узнесемо у Господа Христа, да ми, сваки од нас, изврши ону највећу прву заповест: „Љуби Господа Бога свим срцем својим, свом душом својом, свом мишљу својом, свом снагом својом“.[9] Ето, то значи унети себе у Господа Христа: кроз Свето причешће, кроз веру, кроз молитву, кроз пост. Непрестано себе предај Њему, охристовљуј себе, престани да будеш ти – ти, предај себе Господу Христу и онда ћеш тек постати бесмртан и вечан и славан, славнији од Анђела и Арханђела. То је, уствари, наше спасење.

То је оно што се у црквеним богослужбеним књигама непрестано пева и говори: како смо у Господу Христу обожени, како се обожујемо кроз Њега, то јест, како с испуњујемо Божанским силама. Те Божанске силе када уђу у нас, оне потискују сваку демонску силу, сваку мрачну силу, сваку тамну силу, и ми заиста осећамо се бесмртни, и осећамо се победиоци сваког искушења, сваког греха, увек се уздајући у Господа, Свемоћног и Свемилостивог. Тако, уствари, наше спасење није ништа друго него: наше обожење у Господу Христу, наше ухристовљење, наше охристовљење, све наше да постане

Христово – то је смисао нашег живота и нас хришћана. Све твоје постане Христово и тиме постаје бесмртно, тиме постаје вечно, тиме постаје свето, тиме постаје наданђелско, не само анђелско него арханђелско, тиме постаје херувимско и серафимско, све твоје, све моје. Зато је Госиод постао човек, а не Анђео.[10] Почетак твоје душе исти је, али исто тако и завршетак. Све што имамо од Господа Христа је: и тело, и душа. Од Њега почиње све што је наше, и Њиме се завршава све наше. Заиста, и све што је између почетка и завршетка, опет је Његово.

Он је заиста, како и пише у Светом еванђељу „Алфа и Омега, Почетак и Свршетак“ свега људског, сваког човека.[11] Самим тим ти и ја, позвани смо да увек знамо, да увек осећамо, да увек доживљујемо да је Господ Христос Почетак и Завршетак нашег бића, целог нашег бића, нашег живота. Њиме да почињемо, Њиме да све завршимо. А завршетак тај, то је бескрајни завршетак, завршетак који нема завршетка; то је крај који нема краја. Јер поставши Христов, ти постајеш божански и бесмртан. То је смисао Цркве Христове, то је сваки хришћанин, то је пут његов, смисао Његов – Богочовек Христос. И ти си позван да постанеш по благодати Богочовек. Да живиш Господа Христа као себе, да Њега стално доживљујеш као себе, да Он стално живи у теби, да у теби бруји Еванђеље Светог апостола Павла: Ја више не живим, у мени живи Христос!“[12]

Браћо и сестре, нема дужег пута од човековог пута, нема створења међу Божјим створењима које има дужи пут од човека. Гле, наш пут, човеков пут, протеже се од најнижег пада до највеће славе, од пада нашег у грех до славе наше кроз Господа Христа. То је пут, уствари пут који ниједно (друго) биће не пролази, најдужи пут – од Анђела до Бога. Од Анђела до Бога. А човек са Господом Христом прелази тај пут: пут од пакла до Раја, пут од смрти до бесмртности, пут од греха до безгрешности! Једном речју: то је пут од ђавочовека до Богочовека. Јер, шта је човек без Христа? – Он је уствари, ђавочовек! Шта је човек који је роб греха, роб смрти, роб ђавола? – Вавочовек. А Господ дошао у свет, постао Богочовек, да би нам открио тајну нашу, да би казао: Човече, ти си створен да постанеш Богочовек! То је наш подвиг хришћански. Све што у Цркви има, служи томе: да се ослободимо свега ђаволовог; да служимо Господу Христу; да се ухристоличимо; да се ухристовимо; да обожимо себе; да испунимо себе Небеском Божанском силом; да побеђујемо све што нас одваја од Господа Христа, све што нам смета на путу да постанемо Богољуди. Зато је Господ постао човек.

Зато је данашњи велики празник, чудесни и дивни празник, празник који нам

казује сву тајну оваплоћења и очовечења Господа Христа, тајну свакога човека, моју тајну, и твоју, и свачију и сваког људског бића. Гле, сваки човек је Божанско биће. Сваки човек је позван да постане Бог по благодати како веле Свети Оци. „Човек је биће”, вели Василије Велики, “коме је наређено да постане Бог”[13]. Биће коме је наређено да постане Бог! Ето, то си ти, то сам ја! Какав узвишен позив, какав позив! Зато толике Свете тајне: и Света тајна крштења, и Свето причешће – да нам дају силе и моћи да истрајемо на том путу и да себе испунимо Господом Христом. Зато толики дивни подвизи, толике дивне свете врлине, молитва, вера, љубав, нада, пост, кротост, смиреност, послушање, доброта наша божанска, од највећег до најмањег, и од најмањег до највећег.

И ми, зато, сваке године прослављамо ове чудесне празнике: да доживимо све што је Господ доживео, да обновимо у себи сав Његов живот, да обновимо у себи целокупно Његово Еванђеље, да идемо за Њим облачећи се непрекидно у силу с висине, еда не би много посртали, и падали, и пропадали на путу. Идући за Њим, увек вођени Њиме, и ослањајући се на Његово бескрајно човекољубље и љубав, не треба да се плашимо. Сваки од нас нека иде за Њим слободно, са смелом вером, вапијући к Њему у свима слабостима својим. „Господе, опришти и помози“!

И Он, Свемилостив и Благ, притећи ће у помоћ као што је притекао безбројним грешницима и покајницима, почевши од Закхеја цариника,[14] и Марије Магдалене,[15] грешнице која је косом својом ногом Његове свете опрала и сузама својим умивала, и безброј других покајника, и безброј других праведника. Све то иде за Господом Христом, све то учествује у своме спасењу, све то помаже, заједно увек са свима Светима.[16] Никада више не живи сам, он је увек са свима Светима, на челу којих стоји Пресвета Богомајка, која нека са свима Светима води (нас) из овог света у онај свет, очишћени душе и тела да се удостојимо и ми Небеског царства. Да заједно са Њом славимо Њеног Чудесног и неисказано Човекољубивог Сина, Господа нашег Исуса Христа, коме част и слава, сада и увек и кроза све векове. Амин.
Беседа на Спасовдан 1967. године у манастиру Ћелије

НАПОМЕНЕ:

Еванђеље по Луки 24,36-53

Мр. 16,19

Мк. 16,19

Фил. 3,20

Кол. 3,1

Гал. 2,20

Еф. 1,23; Еф. 4,16

Лк. 24,49

Лк. 10,27

Јевр. 2,14-16

Откр. 1,8; 22,13

Гал. 2,20

Записано код Св. Григорија Богослова, Беседа 43. – Прим. уредн.

Лк. 19,1-10

Лк. 7,37-38

Еф. 3,18

mirtropolija.com